

1

GOUDENSTERSTRAAT

De hemel past precies in ons bovenraam.

Iedere avond tuur ik naar de maan tot ik honingmelk op mijn tong proef. Soms glinstert de Hondster zo fel dat ik honderd kleuren zie. Alleen sneu dat de Gouden Ster nooit verschijnt. Terwijl ze toch ergens boven mij bengelt. Anders heette onze straat toch niet Goudensterstraat?

Ik woon er in het beluik, een hofje. De Konijnenpijp. Maar die naam slaat nergens op. Het is een rattenhol! Er zwermen meer ratten rond dan vliegen op de plee.

Toch is het geen makkie om er een te vangen. Ratten houden van het donker en als ik midden in de nacht op jacht wil gaan, dan ben ik nog niet bij de trap, of daar klinkt de stem van mijn ma. 'Geen sprake van, Rémi! Op dit uur loopt er alleen gespuis rond. Ik haal je neus eraf als je één teen buitenzet.' Als mijn ma iets niet wil, is ze tot alles in staat. En gewoonlijk voegt ze eraan toe: 'Eén man kwijt is genoeg.' Ze is het nog niet te boven dat vader er niet meer is. Ik kruip dan weer in bed, vóór er tranen vloeien en mijn tenen krullen.

Vandaag zit het geweldig mee: op klaarlichte dag, op drie meter voor mij, ligt er een rat voor het grijpen. Zó'n knaap ben ik van mijn leven nog niet tegengekomen en ik ben al elf. Omdat hij achter de waterton ligt, zie ik alleen zijn staart. Geen kale worm maar een harige sliert vol vieze klitten. Recht uit het riool. Met dit prachtbeest ga ik winnen van mijn vriend Jefke. Hij staat al twee ratten voor.

Ik hou mijn visnet in de aanslag, doe een stap naar voren, nog één, en daar heb ik 'm ... Flats! Het net schiet uit mijn hand, iets springt op mij, ik kukel achterover, ik kan niet meer ademen. Een stel reusachtige poten op mijn gezicht. Minstens een leeuw! Jezus! De poten schuiven weg, iets nats gaat over mijn neus en ogen. Ik gluur tussen mijn wimpers. Een lichtroze lap, glibberend tussen helderwitte snijtanden. Als het gelijk ophoudt, verschijnt een brede snuit met daaraan een wollige kop. Twee grote donkerbruine ogen keuren me: snelle hap of kotskost?

Behoedzaam beweeg ik mijn arm; mijn hand voelt vochtige vacht vol smurrie. Daaronder trillende spieren: het beest zet zich schrap voor de fatale beet. Mijn hart gaat tekeer als een trom. Maar dan zie ik aan het uiteinde een staart kwispelen, het dier begint te huppelen, rond mij, over mij, op mij, het regent modder.

Wanneer ik half opkrabbel, nestelt het zich fluks op mijn schoot. Het zet zijn voorpoten tegen mijn schouders en drukt zijn warme natte snoet tegen mijn wang. Mijn hart bonst weer beestig hard. Van puur plezier deze keer. Een hond is beter dan de mooiste rat! Hij begint mijn oor te likken, dat met de dikste prop oorsmeer. Hij maakt smakkende geluiden.

Ik ga Jefke mijn vondst niet tonen; ik wil die met niemand delen.

Als ze me vroeger vroegen of ik niet nog een broertje of zusje wilde, dacht ik: doe mij maar een hond. Eindelijk heb ik er een!

Ik schuif mijn armen onder zijn buik, kom overeind en loop naar de grootste struik van het binnenplein. Van in mijn armen kijkt de hond rustig om zich heen. Naar de kleine huizen om het plein, de beschimmelde wc-hokjes in het midden, de roestige lantaarnpaal ernaast, het grijzige wasgoed aan de waslijnen.

Ik buk en wurm me onder de struik. De hond snuffelt aan de bladeren van de onderste tak, niest een paar keer en wringt zijn snuit dan in mijn okselholte.

'Lief beest,' fluister ik terwijl ik zijn zij streeel.

Hij rolt zich op zijn rug, laat zich maar wat graag over zijn buik aaien.

Opeens klinkt er geritsel. Ik sla mijn armen om hem heen. Tussen de bladeren duikt het hoofd van Jefke op.

'Ik zag je wel wegkruipen. Bah, wat stinkt het hier. Je bent toch niet aan het k...? Hoe kom jij aan die hond, Rémi?'

Het dier wipt op, drentelt rond Jefke en snuffelt aan zijn been.

'Hoe komt die hond aan mij, Jefke? Haha!'

'Is dat mormel van jou?' Zijn stem klinkt ongewoon schrill. Hij is zo jaloers als de pest.

'Hij is schattig, hé? Ik stop twee vingers in mijn mond en fluit.

De hond houdt zijn kop schuin.

Ik maak smakkende geluiden.

Meteen wipt hij terug op mijn schoot.

Jefke haalt zijn neus op. 'Hij is te vies om met een tang vast te pakken; hij stinkt naar mestkuil.'

Nu ruik ik het ook. 'Ik maak hem wel schoon in de wastobbe.'

'Hij blijft een smeerpot,' zegt Jefke.

Ik wijs naar de zwarte knieën onder zijn te korte broek. 'Wie zegt het?'

'Hij is nog jong, daarom ziet hij er schattig uit, maar ik zweer het je, over enkele maanden is hij een ordinaire karrenhond,' houdt Jefke vol. 'Kijk naar die lompe poten. Hij krijgt van dat stugge haar. En hij zal je bijten.'

Jefke zou weleens gelijk kunnen krijgen. 'Alles beter dan een keffer,' brom ik bokkig.

'Straks beschuldigt zijn baas je nog van diefstal. Hij stuurt de politie op je af. Je ma huilt zich een beroerte.'

'Die baas wil zijn hond niet meer. Waarom heeft hij hem anders in de vaart gegooid? Je ziet toch dat hij onder de drab zit.'

'Heb jij hem uit het water gered?'

'Hij heeft zichzelf gered.'

'Heb je het gezien?'

Ik haal mijn schouders op.

'Karrenhonden zijn bijters, dat weet je toch, sufferd?'

'Niet als je ze opvoedt.'

'Er moet wat aan mankeren, anders had zijn baas hem wel doorverkocht.'

'Ik blijf ook jouw vriend!' Ik wijs naar zijn staarrog.

Jefke bijt op zijn duim. Dan bitst hij: 'Is het misschien omdat je geen vader hebt, dat je dat beest wil, Rémi? Om je een beetje veilig te voelen?'

De hond spitst zijn oren. Zijn nekhaar gaat overeind staan.

Ik kus hem geruststellend op zijn kop. 'Ik denk al aan volgende zomer, als ik van school moet.' Het valt me zomaar in. 'Met een trekhond en een kar kan ik melk en eieren gaan verkopen. Ga jij je maar lekker afjakkeren in de fabriek.' Ik maak een lange neus.

Jefke trekt een lip. Hij wil de hond net zo graag als ik.
'Hoe ga je hem noemen?'
Ik heb werkelijk geen idee. 'Wat denk je van ... Jefke?'
'Heel grappig!' Hij draait zijn rug naar me toe.
'Hou je hem even in de gaten? Ik haal een touw. Zo terug.'

2 PECHKIND

Als ik terugkom, is Jefke verdwenen. De hond ligt onder de struiken op een tak te knabbelen. Zodra hij me ziet, rent hij over het grasveldje naar me toe en springt wild tegen me op. Ik val bijna achterover. Is het om deze vrolijkheid in te nemen dat voermenten altijd bars zijn tegen hun hond?

Met een gestrekte arm wijs ik naar zijn plek onder de struik. 'Zit!' Ik forceer een grafstem. Ogenblikkelijk gaat de hond zitten. Ik sta paf, van ons allebei.

'Flink,' fluister ik. 'Flinke jongen.' Terwijl ik hem aai, slaakt hij blijde kreetjes. Hij laat zich het touw gemakkelijk rond zijn nek winden. Het andere uiteinde knoop ik vast aan de dikste stam van de struik. Ik druk mijn gezicht tegen zijn kop en streel hem over zijn buik. 'En nu haal ik wat te eten.'

'Zit!'

Hij trekt verwoed aan het touw en probeert tegen me op te springen, maar ik blijf op een halve meter van hem staan.

'Zit!' herhaal ik en ik hurk.

Wanneer hij gaat zitten, zet ik net buiten zijn bereik de kom neer. Aardappelprak, overgoten met vleesjus, opgewarmd op de plattebuiskachel.

Hij veert meteen op, wil zich losrukken, springt de lucht in, danst in kringetjes rond de stam.

‘Foei!’ Ik probeer opnieuw een strenge blik en druk zijn kontje neer.

Hij laat kreunend geknor horen, maar blijft uiteindelijk zitten. Langzaam schuif ik het eten naar hem toe. ‘Ja!’

Meteen valt hij aan. In geen tijd is het bord leeggeslobberd. Ik loop weer naar ons huisje en keer terug met de wastobbe. Daarna haal ik de volle waterketel, die ik op de kachel had gezet, en vul de tobbe met lauw water. Ik knoop het touw van de stam los, trek de hond in het sop en begin hem met een sponsje schoon te schrobben.

Zijn likkende tong volgt mijn boenende hand, alsof hij mee wil helpen. Naarmate het water bruiner wordt, kleurt zijn pels lichter, prachtig lichtros.

‘Kom!’ lok ik hem uit de tobbe.

Hij springt, schudt zich uit. De druppels vliegen in het rond en ik krijg de volle laag. Ik giechel. Hij lijkt het leuk te vinden, want hij begint heftig te kwispelen. Ik krijg weer de volle laag. Dan vlijt hij zich tegen mijn blote been en wrijft zich verder droog. Ik streel zijn donzige pels. Hij drukt zijn snuit tegen mijn pols. We kijken in elkaars ogen. We zijn vrienden.

Mijn ma komt binnen. Zoals altijd als ze van de fabriek komt, haakt ze haar jas aan de spijker en verwisselt gehaast haar fabrieksschoort voor die van thuis. Schorten zijn haar tweede huid.

Om haar vermoeide blik niet te zien, schuif ik achter de hond op de canapé.

Mijn ma staat in de fabriek aan de natte continu, bij de stoom-

hete vlasbakken. Het duurt altijd even voor de damp uit haar hoofd is weggetrokken. Maar dan krijgt ze ons in het oog: ‘Wat doet dat beest op onze canapé?’

‘Het is een trekhond. Ik kan samen met hem geld verdienen.’

‘Zotte dromer. Die zwerver vreet ons arm, Rémi! En de vlooiën krijgen we erbij.’

‘Jefke mag van zijn mama een hond houden,’ lieg ik. Mijn ma komt er toch nooit achter. Ze komt nergens, zelfs niet aan de overkant van ons hofje, waar Jefke woont. Het enige wat ze doet, is werken. Van halfacht tot zes in de fabriek, de rest van de avond is ze dan bezig met het eten, de wastobbe, de verstelmand.

‘Bij Jefke, bij Jefke ... Daar hebben ze een ezeltje dat geld poept, zeker? Wij kunnen ons dat niet permitteren.’

Ik huiver van haar matte ogen in het grauwe gezicht. ‘Ik mag nooit iets. Ik ben een pechkind.’

‘Hoor, hoor, meneertje de markies!’ Ze neemt de aardappelmand, gaat met haar rug naar mij toe aan tafel zitten en begint te schillen.

Ik snuif om aandacht, maar ze schilt in doodse stilte voort. Ik heb mijn buik vol van haar krenterige gedoe. Bij Jefke zijn ze met zeven, en toch lijken ze vlotjes rond te komen. Ik ben enig kind – de grote uitzondering van de hele school – maar mijn ma zit altijd krap bij kas, alsof ik een slokop ben die voor een talrijk kroost eet. ‘Gaan we de hond dan op straat gooien? Heb je dan geen hart?’ vraag ik bitsig.

‘Mijn hart is maar een hazelnoot groot,’ geeft ze toe.

Wat baal ik van dat gekwelde ondertoontje in haar stem. Maar de hond springt van de canapé en gaat voor haar staan. Hij kwispelt met het puntje van zijn staart.